

Sygn. akt III Ca 1216/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko S. T.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju

z dnia 9 marca 2017 r., sygn. akt I C 2090/16

oddala apelację.

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 1216/17

UZASADNIENIE

Powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. żądał zasądzenia na jego rzecz od pozwanej S. T. kwoty 5 875,33 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie twierdził, że pozwany nie wywiązał się z łączącej go z jej poprzednikiem prawnym umowy bankowej.

Pozwana S. T. nie stawiła się na posiedzenie wyznaczone

na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy w Jastrzębiu - Zdroju w wyroku zaocznym z dnia 9 03 2017r. oddalił powództwo i umorzył postępowanie co do kwoty 1 879,44zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 24 06 2016r.

W ustalonym stanie faktycznym w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 339 § 1 k.c. i stwierdził, że powód, na którym spoczywał ciężar wykazania (art. 6 k.c.) nie przedstawił dowodów, z których wynika obowiązek pozwanej zapłaty dochodzonej kwoty. Nie wykazał, że służy mu wierzytelność wobec pozwanej w wysokości wynikającej z pozwu, nie przedłożył dokumentu wypowiedzenia umowy źródłowej przez poprzednika prawnego powoda, co uniemożliwiało weryfikację zasadności wysokości dochodzonego rzez powoda roszczenia.

Uznał, iż przedłożona przez powoda treść wyciągu ze swoich ksiąg rachunkowych stanowi zgodnie z art. 245 k.p.c. dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie i można mu przypisać charakter dokumentu prywatnego. Strona powodowa nie wykazała w sposób należyty wysokości wiarytelności powoda

w stosunku do pozwanego. Następnie przywołując treść regulacji art. 203 § 1 i 4 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie kwoty 1 879,44 zł, gdyż powód w piśmie z dnia

06 10 2016r. cofnął pozew w tym zakresie, a cofnięcie to nie było sprzeczne z zasadami współżycia społecznie i nie zmierzało o obejścia prawa.

Orzeczenie zaskarżył **powód (...) Wiarytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty**

w W. w części oddalającej powództwo, który wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku i „uwzględnienie powództwa w całości” oraz zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, bądź uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach sądowych za obie instancje.

Zarzucił, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo materialne i procesowe, a to regulacje:

- art. 232 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że strona powodowa nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, w szczególności w zakresie wykazania wysokości i zasadności dochodzonego roszczenia, podczas gdy powód przedstawił dowody takie jak umowa karty kredytowej, które wpust wskazują wysokości i zasadność dochodzonego roszczenia;
- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, dokonana w sposób wybiórczy, a przez to uznanie przez Sąd pierwszej instancji, że powód nie wykazał zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, podczas gdy powód przedłożył do akt dokumenty, które wprost wykazują zasadność dochodzonego roszczenia;
- art. 339 § 2 k.p.c. przez jego niezastosowanie i oddaleni powództwa w sytuacji, gdy skoro pozwany nie stawil się na rozprawę, to wówczas Sąd pierwszej instancji powinien przyjąć za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie;
- art. 6 k.c. poprzez jego niewłaściwą wykładnię polegającą na uznaniu, że powód nie zadośćuczynil spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu i nie udowodnil faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym legitymacji czynnej, co stoi w sprzeczności z przedłożonymi do pozwu dokumentami, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy i zaniechanie przez Sąd zbadania podstaw żądania powoda;
- art. 194 ust. 1 i 2 ustawy o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi przez ich niewłaściwą wykładnię i uznanie, że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia, podczas gdy sam wyciąg z ksiąg rachunkowych stanowi dowód tego, że określona kwota wiarytelności jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tej księdze zdarzenia, co powoduje wobec nieprzedstawienia przez pozwanego odmiennych dowodów, konieczność uznania, że dokument w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza wysokości dochodzonego roszczenia.

W uzasadnieniu między innymi podnosił, że pozwana prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy nie wdała się w spór. Wskazał, iż Sąd prze wydanie wyroku zaocznego ma zweryfikować wyłącznie twierdzenia powoda co do tego, czy nie budzą one uzasadnionych wątpliwości. Nie powinien w ogóle dokonywać żadnych operacji poznawczych w oparciu o materiał dowodowy.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując, iż mają one źródło w postanowieniach umowy zawartej przez pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda.

Zawarte w części ustalającej uzasadnienia zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne składające się na podstawie faktyczną orzeczenia nie były w istocie kwestionowane w apelacji, mają podstawę w informacjach zawartych w przywołanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia źródłach dowodowych, które są logiczne, nawzajem się uzupełniają i potwierdzają i jako takie są w pełni wiarygodne.

Z tych też względów Sąd odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę i nie zajęła stanowiska w sprawie, stąd też słusznie podnosi apelacja, że zgodnie z regulacją art. 339 § 2 k.p.c. za prawdziwe należało przyjąć okoliczności przytoczone w pozwie i w piśmie procesowym skarżącego (chyba że budziły one uzasadnione wątpliwości Sądu Rejonowego lub zostały one uznane przez niego jako przytoczone w celu obejścia prawa).

Powództwo zostało oparte na twierdzeniu, że powodowi przysługują względem pozwanej wierzytelności powstałe na skutek nie wywiązania się przez nią z zawartej przez nią umowy o przyznanie limitu kredytowego, co jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy - stosownie do regulacji art. 6 k.c. - obliżowało skarżącego do ich wykazania.

W realiach niniejszej sprawy oznacza to, iż skarżący powinien był wykazać

i w tym celu zawrzeć w pozwie między innymi twierdzenia:

- jakie poszczególne postanowienia umowy stanowią podstawę powstania dochodzonych roszczeń, w tym „należności głównej”, „opłat”, „prowizji” i „kosztów” i naliczonych odsetek,

- w jakie wysokości środki finansowe zostały oddane do dyspozycji pozwanej,

kiedy miało to miejsce oraz czy zostały one przez pozwaną w części zwrócone, a jeżeli tak to kiedy, w jakiej wysokości i na poczet jakich konkretnych należności zostały one zaliczone,

- w jaki sposób zostały wyliczone „opłaty”, „prowizje” i „koszty” oraz skapitalizowane odsetki, tj. od jakich konkretnych należności i od kiedy były one wymagalne, za jaki okres i przy zastosowaniu jakiej konkretnej stopy procentowej.

Analogicznie dotyczy to także, postanowień umowy cesji w oparciu o którą skarżący nabył dochodzone należności.

Twierdzenia zawarte w pozwie i piśmie procesowym skarżącego z dnia 6 10 2016r, te składają się na podstawę faktyczną powództwa, przez co stosownie do regulacji art. 321 § 1 k.p.c. wyznaczają one kognicję sądu i mogły być uzupełnione przez Sąd Rejonowy tylko wówczas, gdy zmierzało to do weryfikacji zawartych w nich twierdzeń, bądź też gdy zachodziła potrzeba ich uszczegółowienia, ale tylko w takim zakresie w jakim nie prowadziło to zmiany podstawy faktycznej powództwa.

Dlatego podkreślić należy, że Sąd pierwszej instancji nie miał obowiązku uzupełniania podstawy faktycznej powództwa w drodze przeprowadzanego postępowania dowodowego i ferując zaskarżony wyrok powinien był skonstruować podstawę faktyczną orzeczenia tylko w oparciu o twierdzenia pozwu i pisma procesowego powoda (wobec nie zajęcia stanowiska przez stronę pozwaną przyjmuje się, że zostały one milcząco przyznane), chyba, że twierdzenia te budziły jego uzasadnione wątpliwości (występowały pomiędzy nimi wewnętrzne sprzeczności lub gdy występowały one pomiędzy nimi a zaoferowanym mu materiałem dowodowym, z czym w sprawie

nie mamy do czynienia) albo gdy za-chodziła potrzeba ich uszczegółowienia (co niewątpliwie w sprawie miało miejsce).

W celu uszczegółowienia podstawy faktycznej orzeczenia Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe, przeprowadzając zaoferowane mu przez skarżącego dowody: z „Umowy o przyznanie limitu kredytowego nr (...) i mowa o wydanie i korzystanie z karty kredytowej VISA (...) nr (...)”, „Wyciągu z Ksiąg Rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego” bankowy tytuł egzekucyjny wraz z postanowieniem

o nadaniu klauzuli wykonalności.

Przedłożony przez skarżącego i przywołany w apelacji „Wyciągu z Ksiąg Rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego” korzysta jedynie z przewidzianego

w art. 245 k.p.c. domniemania, że osoba, który go podpisała złożyła oświadczenie

w imieniu skarżącej o treści zawartej w tym wyciągu.

Z uwagi na to, iż oświadczenie to pochodzi od pomiotu zainteresowanego w wyniku niniejszego postępowania moc dowodowa tego dowodu jest zatem ograniczona i zawarte w nim informacje nie mogą być same w sobie podstawą do poczynienie pozytywnych ustaleń dotyczących istnienia i wysokości dochodzonych należności.

Z tej przyczyny zawarte w nim dane wymagały potwierdzenia informacjami zawartymi w innych źródłach dowodowych, czego jednak nie uczyniono

(w szczególności nie czyni tego załączony do pozwu bankowy tytuł egzekucyjnego,

w którym zawarte dane nie korelują z wysokością dochodzonych należności).

Abstrahując od tego przedłożone sądowi dokumenty nie zawierały wszystkich wskazanych powyżej informacji, w szczególności brak w nich danych dotyczących: sposobu naliczenia „należności głównej”, „opłat”, „prowizji” i „kosztów” (celu ich wykazania należało zaoferować Sądowi dowodu z historii operacji dokonywanych

na rachunku kredytowym pozwanej lub dowodu z opinii biegłego z zakresu rachunkowości, gdyż tylko w oparciu o zawarte w nich informacje możliwe jest ustalenie kiedy i jakie kwoty były uiszczane za pomocą karty kredytowej,

co pozwoliłoby w sposób wiarygodny zweryfikować informacje zawarte we wskazanym powyżej wyciągu z ksiąg rachunkowych).

Z tych powodów w materiale sprawy brak jest wiarygodnych informacji pozwalających poczynić w tym zakresie pozytywne ustalenia i Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że powództwo nie zostało w sposób należyty wykazane, przez co jest ono bezzasadne.

Znajduje to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku,

wobec czego apelacja jest bezzasadna w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c.,

co z mocy tej regulacji prowadziło do jej oddalenia.

Resumując zaskarżony wyrok odpowiada prawu i dlatego apelację powoda jako bezzasadną oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c.

SSO Leszek Dąbek